

РЕШЕНИЕ

№ 27969

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **9326** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски служител на 06 РУ СДВР, чрез юрк. Г., срещу решение № 3374 от 17.07.2024 г. по НАХД № 3695/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав, с което е отменена заповед за задържане с рег. № 23033-195/20.02.2024 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на Д. Н. Ц. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В подадената жалба се сочи, че решението е постановено в нарушение на материалния закон с доводи, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган, в изискуемата от закона форма с необходимите мотиви. Жалбоподателят твърди, че в оспорваната заповед е посочено, че са налице данни за съпричастност към престъпление. Счита, че наличието на данни по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не изисква на този етап те да бъдат доказани, а е необходимо и достатъчно да бъде налице само предположение за извършено престъпление, като посочва практика на ЕСПЧ- „П. и П. срещу България“. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на касационна жалба, като моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

Административен съд – София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо - произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена надлежно жалба.

От фактическа страна въззивният съд е приел, че на 20.02.2024 г. по отношение на Д. Н. Ц. била наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ в помещение за временно задържане на 06 РУ – СДВР, наложена със заповед за задържане на лице рег. № 23033-195/20.02.2024 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР. Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта било посочено чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и престъпление по чл. 354а от НК.

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил процесната заповед за задържане, като е приел, че в заповедта за задържане освен правната квалификация на вмененото инкриминирано деяние, липсва описание на фактическата обстановка.

Настоящата касационна инстанция не споделя фактическите констатации и правните изводи, формирани от въззивния съд. СРС неправилно е установил, че в акта е посочено единствено цифровата разпоредба на инкриминираното деяние. В заповедта за задържане е посочено изрично, че задържането е във връзка с „установяване на притежание на наркотични вещества – чл. 354а от НК, в [населено място], бул. Т. К. и ул. Ст. Т.“. От втория диспозитив на Решение от 25 май 2023 г. по дело С-608/21 г. на СЕС, се установява, че „член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основаията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.“ В случая изпълнението на това изискване се установява, тъй като органът е описал наличието на известните му факти и данни, тяхното описание, мястото на настъпването им, както и изпълнителното деяние.

Следва да се отбележи обстоятелството, че задържаното лице, макар и непълнолетно е било на почти 17 години, процесуалните действия спрямо него са извършени в присъствието на адвокат. Задържаното лице е попълнило и подписало предоставената му на основание чл. 74, ал. 3 от ЗМВР декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2)

за удостоверяване на факта, че същото е запознато с правата си по чл. 72, ал. 3, 4, 5 и 6 и чл. 73 ЗМВР, като декларацията отново е била подписана в присъствието на адвокат. В този смисъл, приложената мярка за принуда спрямо Д. Н. Ц., освен фактически обоснована е и съответна на целта на закона. Видно от приложеният по делото протокол за доброволно предаване у Ц. е установено наркотичното вещество – коноп. С оглед изложените съображения, касационният съдебен състав намира, че касационната жалба е основателна и като такава следва да бъде уважена, а обжалваното с нея решение – отменено, като постановено при нарушение на материалния закон.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 от ЗАНН в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 160 лв., определени на основание чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, X-ми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3374 от 17.07.2024 г. по НАХД № 3695/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. Ц. срещу заповед за задържане с рег. № 23033-195/20.02.2024 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ СДВР-С., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

ОСЪЖДА Д. Н. Ц. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Председател:

Членове:

Особено мнение на съдия Деница Митрова:

Особено мнение на съдия Деница Митрова

Не съм съгласна с мнозинството на съдебния състав по отношение спазване на изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване на конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по реда на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР. С изискването за посочване на фактическите основания законодателят задължава издателят на заповедта за налагане на ПАМ да опише всички относими данни, с които разполага, така че адресатът на акта без проблемно да разбере за какво е задържан, което изискване в случая не е изпълнено. Това обстоятелство е установено от предходната инстанция, която е подкрепила доводите си с относимата съдебна практиката, а именно решението на СЕС по дело С-608/21 г. и Тълкувателно решение № 16/1975 на ОСГК относно мотивите на административния акт, за да отмени обжалвания акт поради допуснати процесуални нарушения.

На следващо място, не споделям доводите на останалите членове на съдебния състав, че са достатъчни изписаните фактически основания в Заповед за задържане № 23033195 от 20.02.2024 г. - „установяване на притежание на наркотични вещества“, тъй като словесно не обективира в абсолютна достоверност изпълнителното деяние, защото „притежанието“ е било предварително установено с признанието и доброволно предаване на наркотичното вещество от лице преди да бъде задържано. Следователно това обстоятелство следва да е описано в мотивите на Заповедта на налагане на ПАМ.

По тези съображения намирам, че решение № 3374 от 17.07.2024 г., постановено по НАХД № 3695/2024 г. на СРС, Наказателно отделение, 130 – ти състав е правилно и незаконосъобразно.

съдия Деница Митрова: